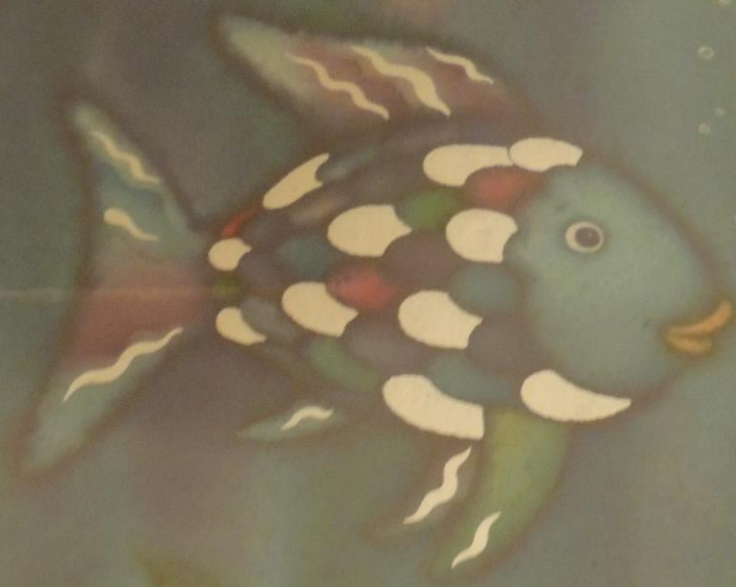

Us deixem aquí un conte que ens fa pensar amb
el valor de la generositat però també amb
l'aparença, el què ensenyem als altres.

Us animem a compartir-lo amb la vostra família.

Al final de la conte teniu unes preguntes, penseu-
hi junts.

Marcus Pfister

El peix irisat

2a
edició

Lluny, en alta mar, hi vivia un peix.
Però no era un peix corrent, no. Era el
peix més bonic de tot l'oceà. El seu vestit
d'escates resplendia amb els colors de
l'arc de sant Martí.

Els altres peixos admiraven les seves
escates tornassolades. Li deien «el peix
irisat».

-Vine, peix irisat! Vine a jugar amb
nosaltres!

Però el peix irisat passava sempre de
llarg, callat i orgullós, i feia lluir les seves
escates.

Un peixet blau el va perseguir nedant.
-Peix irisat, peix irisat, espera'm!
Dóna'm una de les teves escates lluent.
Són precioses, i en tens tantes!

-Que et regali una de les meves escates?
Però què t'has pensat! -va cridar el peix
irisat-. Au va, fuig!

Espantat, el peix blau es va allunyar.
Excitat, va explicar als seus amics el que
li havia dit el peix irisat.

A partir d'aquell dia ningú no va voler
tenir res a veure amb ell. Li giraven
l'esquena quan passava.

De què li servien ara al peix irisat les seves meravelloses escates llents, si ja no les admirava ningú? Ara era el peix més sol de tot l'oceà!

Un dia se'n va queixar a l'estrella de mar:
-Però si sóc molt bonic! Com és que no agrado a ningú?

-En una cova, darrere el banc de corall, hi viu el pop Octopus. Potser ell et podrà ajudar -li va aconsellar l'estrella de mar.

El peix irisat va trobar la cova.
Era ben fosca. Amb prou feines s'hi veia.
Però de sobte van aparèixer dos ulls lluents
que el miraven.

-T'estava esperant -va fer l'Octopus
amb veu fonda-. Les onades m'han
explicat la teva història. Escolta el meu
consell: regala a cada peix una de les
teves escates lluent. Aleshores ja no
seràs el peix més bonic de l'oceà, però
tornaràs a estar content.

-Però...
El peix irisat volia afegir alguna cosa,
però l'Octopus ja havia desaparegut.

«Regalar les meves escates? Les meves
escates lluent tan boniques? -va pensar
el peix irisat, horroritzat-. Mai de la vida!
No. Com podria ser feliç sense elles?»

De sobte va sentir un lleuger cop d'aleta
al seu costat. Tornava a ser el peixet blau!

–Peix irisat, sisplau, no siguis dolent.
Dóna'm una de les teves escates llents,
una de petita.

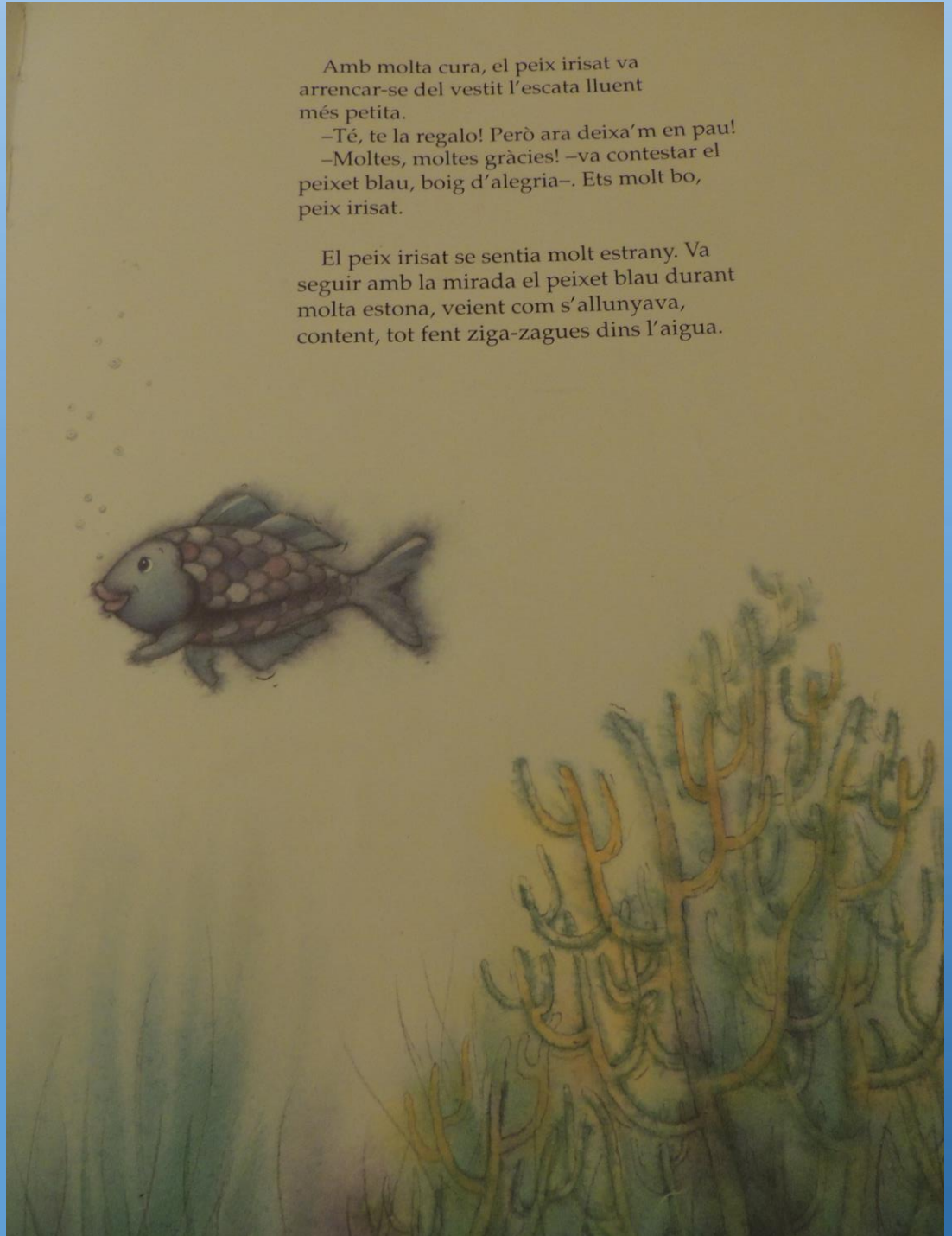
El peix irisat es va quedar dubtant. «Una
escata llent ben petitona –va pensar–,
gairebé no la trobaré a faltar.»

Amb molta cura, el peix irisat va arrencar-se del vestit l'escata lluent més petita.

-Té, te la regalo! Però ara deixa'm en pau!
-Moltes, moltes gràcies! -va contestar el peixet blau, boig d'alegria-. Ets molt bo, peix irisat.

El peix irisat se sentia molt estrany. Va seguir amb la mirada el peixet blau durant molta estona, veient com s'allunyava, content, tot fent ziga-zagues dins l'aigua.

El peixet blau lliscava com un llamp dins de l'aigua, amb la seva escata lluent. De manera que el peix irisat aviat es va trobar envoltat d'altres peixos. Tots volien una escata lluent. I, ves per on, el peix irisat va repartir les seves escates aquí i allà. I cada vegada li feia més il·lusió. Com més brillava l'aigua al seu voltant, millor se sentia entre els altres peixos.

Finalment només li va quedar una escata lluent.
Havia regalat totes les altres! I era feliç, feliç com mai no
havia estat!

–Vine, peix irisat, vine a jugar amb nosaltres! –van cridar
tots els peixos.

–Ja vinc! –va dir el peix irisat, i se’n va anar content amb
els seus nous amics.

PREGUNTES PER REFLEXIONAR

- **Perquè el peix més bonic de l'oceà es sentia sol?**
- **Creieu que a algú li agrada sentir-se sol?**
- **Sentir-se sol porta el peix a reflexionar i busca ajuda al pop Octopus, us ha passat algun cop una situació similar?**
- **Quin sentiment té el peix irisat quan comparteix?**